

— waarschijnlijk 't meest onmuzikale van alle muziekinstrumenten. Een penny-regen volgt; de man is voldaan: lachend en buigend verdwijnt hij in 't niet. — Bij de tweede reeks sluizen is het een Ier, die zich gedrongen gevoelt te dansen en te zingen; 't lied is voorzeker al heel geestig; het wordt ten minste met daverende toejuichingen begroet en met een geldelijke belooning bekroond.

Bij Fort Augustus aan den aanvang van Loch-Ness, zijn er zóóveel schutsdeuren te openen en te sluiten, dat de passagiers veilig van boord kunnen gaan om, na hier en daar te hebben rondgekeken, ook op de vrij primitieve tentoonstelling van Hooglandsche industrie, de boot aan de laatste sluisdeur op te wachten. — De eerste maal, dat daarna wordt opgehouden, wijst een groot bord er het doel van aan, ge leest: to the Falls of Foyers. Een goed onderhouden en fraaie opgaande weg, trouwens hier en daar niet zonder inspanning te begaan, maar slechts twintig minuten lang, voert naar de beroemde vallen, gevormd door het smalle riviertje Foyers, dat over de hoogste bergen der buurtschap loopende, het dal van Foyers doorstroomt, om daarna zijn schuimend water met oorverdoovend geraas over de rotsklippen, welke Loch-Ness belijnen, in twee vallen naar beneden te werpen. De benedeval, 90 voet hoog, is het indrukwekkendst. Op twee rechts en links gelegen punten kan men den donderenden stortvloed zien, en op beide plaatsen wordt men nat door het als in rook opstijgend teruggekaatste water. De werkelijke naam van dezen val is dan ook: „Eass-na Smuid”, hetgeen beteekend: de dampende waterval.

Den tocht per boot vervolgd. — Wisten we het niet, we zouden het duidelijk genoeg merken, dat we een dichter bevolkte streek naderen. Er komt iets, dat naar verkeer gelijk op den weg langs den linkeroever, en het geheele landschap verandert. Waren er aan 't begin van het kanaal hier en daar akkervelden aangelegd tegen den voet van heuvel of berg, nu treedt de vlakte op den voorgrond, de vlakte dienstbaar gemaakt aan den mensch, die van brood alleen niet kan leven.

De voorstelling van leven, gezond leven, ontvangt kracht van de tegenstelling dood. Zoo hier. Tegenover de welig bebouwde velden staat aan de andere zijde van het kanaal, op geringen afstand van Inverness, een zonderling gevormde heuvel met hoog geboomte bewassen, waartusschen uw oog witte stukken ontdekt, die ge eerst geen naam kunt geven, maar dichterbij gekomen ziet ge, dat het marmeren grafzuilen zijn. Inverness heeft een berg — Tomnahurich — voor begraafplaats gekozen, een berg door de legende gestempeld als de bedekking van het graf van een beroemden Schotschen bard — Thomas van Ereildoune. Een breede zigzagweg voert naar den ruimen, platten top. Te midden dier kunstvolle monumenten en historische namen, rijst een deel van Schotlands geschiedenis den bezoeker voor den geest, en hij blijft daarmede vervuld, terwijl hij het prachtige panorama geniet over stad en omtrek.

Inverness, aan weerszijden van de Ness gelegen — deelen door twee bruggen verbonden — heeft ongeveer 20.000 inwoners, eenige breedte, vrij levendige